

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 Ad 1/2010 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2006, č. j. MHMPP – 213422/06, SSP – 222/06 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (dále též „správní orgán prvního stupně"), ze dne 22. 5. 2006, č. j. 1411/6/ALA-1/1 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Správní orgán prvního stupně v uvedeném rozhodnutí zamítl žádost žalobkyně o příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2006. Shledal totiž, že žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, neboť její nájemní vztah k bytu skončil ke dni 18. 2. 2006.

V odvolání žalobkyně poukázala na svou těžkou sociální a zdravotní situaci a především namítala, že o příspěvek na bydlení požádala dne 1. 4. 2006 a není pravdou, že v té době nebyla nájemkyní bytu v P. 4, M., K. u. č. 16.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný poukázal na ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v tehdy platném znění, podle kterého nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže rozhodný příjem v rodině není vyšší než součin částky životního minima rodiny a koeficientu 1,6. Konstatoval, že žalobkyně o příspěvek na bydlení požádala dne 27. 4. 2006 (sepsala žádost dne 29. 3. 2006), přičemž podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, který nabyl právní moci dne 18. 8. 2005, a podle prohlášení D. X, družstvo se sídlem K. X, P. 4 – M. (dále též „Družstvo“), byla žalobkyně povinna do 18. 2. 2006 vyklidit byt č. 24 na adrese K. 16 v P. 4 - M. V době podání žádosti tedy již žalobkyně nebyla nájemkyní bytu. Žalovaný uzavřel, že v postupu správního orgánu prvního stupně ani v právním hodnocení věci neshledal žádné pochybení.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 1. Tento soud usnesením ze dne 20. 8. 2009, č. j. 23 C 147/2007 – 17, které nabylo právní moci dne 18. 9. 2009, řízení zastavil a poučil žalobkyni o možnosti podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu u příslušného soudu ve správním soudnictví (Městský soud v Praze), do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení s tím, že v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Dne 3. 9. 2009 podala žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze a zároveň požádala o ustanovení zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 10. 2009, č. j. 3 Nc 56/2009 – 33, (řízení u městského soudu bylo zpočátku vedeno pod sp. zn. 3 Nc 56/2009) ustanovil zástupkyní žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku, kterou usnesením ze dne 30. 11. 2009, č. j. 3 Nc 56/2009 – 36, vyzval, aby ve lhůtě 21 dnů od jeho doručení odstranila vady žaloby.

V doplnění žaloby ze dne 30. 12. 2009 žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně uvedla, že usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 8. 2009, č. j. 23 C 147/2007 – 17, převzala dne 2. 9. 2009 a obratem podala žalobu k věcně a místně příslušnému soudu, tj. k Městskému soudu v Praze, ačkoliv má za to, že tak měl již učinit Obvodní soud pro Prahu 1, a to podle ustanovení § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Obvodní soud pro Prahu 1 pochybil, když nepostupoval v souladu s tímto ustanovením s. ř. s. a zkrátil tak žalobkyni na jejích právech. Žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěry správních orgánů obou stupňů, neboť má za to, že výpověď z nájmu bytu od Družstva 3039, družstvo, je neplatná, a tudíž, že je i nadále členkou tohoto bytového družstva. Obvodní soud pro Prahu 4 se podle žalobkyně v rámci rozhodování o žalobě na vyklizení bytu vůbec nezabýval otázkou platnosti či neplatnosti výpovědi z nájmu bytu dané žalobkyni. Žalobkyně dále uvedla, že u Městského soudu v Praze vede několik řízení a proto žádá, aby městský soud veškerá řízení spojil v jedno, neboť má za to, že tato řízení spolu souvisejí, spisový materiál obsahuje rozhodné listiny a důkazy, které

žalobkyně předkládala v řízení před žalovaným i správním orgánem I. stupně, a ve věci je tak třeba rozhodnut o všech těchto žalobách. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 Ad 1/2010 – 68, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za zastupování ve výši 2400 Kč. Konstatoval, že Obvodní soud pro Prahu 1 nepoškodil práva žalobkyně a postupoval správně, když řízení o žalobě zastavil a zároveň žalobkyni řádným způsobem poučil o tom, jakým způsobem má nadále postupovat, aby její žaloba mohla být projednána věcně i místně příslušným soudem. Soud rozhodující v občanském soudním řízení nemohl postupovat podle § 7 odst. 6 s. ř. s., jak to namítá žalobkyně, neboť postup podle tohoto ustanovení s. ř. s. se týká pouze řízení vedeného u soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Podle názoru městského soudu neobstojí ani námitka vznesená v průběhu jednání konaného před městským soudem dne 16. 6. 2010, v níž navrhovala výslech svědků, kteří by měli prokazovat neplatnost rozhodnutí o vyklizení bytu žalobkyně (byt č. X na ul. K. v P. 4 – M.), neboť tato otázka již byla vyřešena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, kterým byla žalobkyni stanovena povinnost bez náhrady byt vyklidit. Otázka vyklizení uvedeného bytu tedy byla řešena v samostatném soudním civilním řízení a soud rozhodující ve správním soudnictví není oprávněn jakkoliv toto řízení zpochybňovat a vést o něm dokazování. Může proto pouze vycházet z rozsudku, který nabyl právní moci a který byl příslušným soudem v civilním soudnictví vydán. Žalobkyní tvrzená skutečnost, že dovoláním napadla usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo odmítnuto její odvolání proti rozsudku Obvodního soudu Praha 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 - 26, nemá žádný význam při posouzení skutečnosti, zda v době podání žádosti o příspěvek na bydlení ze dne 1. 4. 2006 byla nájemkyní bytu, neboť dovolání je mimořádným opravným prostředkem, který nemá vliv na právní moc rozsudku či usnesení soudu rozhodující v občanském soudním řízení, tedy ani na to, že žalobkyně k uvedenému bytu nemá žádných práv a byla povinna tento byt bez jakékoliv náhrady vyklidit.

Městský soud nepřisvědčil ani další námitce žalobkyně, v níž se domáhala, aby ostatní řízení, která jsou vedena u Městského soudu v Praze byla spojena ke společném projednání, neboť soud by mohl posuzovat tento podnět žalobkyně pouze jako návrh na spojení věcí podle § 39 odst. 1 s. ř. s., podle kterého samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí nebo proti rozhodnutím, která spolu skutkové souvisejí, může spojit předseda senátu usnesením ke společnému projednání. Z návrhu žalobkyně obsaženého v žalobě však nevyplývá, o jaké věci, které jsou vedeny u Městského soudu v Praze jde, nejsou přesně specifikovány a z návrhu ani nevyplývá, že se jedná o žaloby směřující proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. I kdyby tomu tak však bylo, nemá soud povinnost tyto žaloby ke společnému projednání spojit a je na něm, zda využije možnost danou mu § 39 odst. 1 s. ř. s.

Městský soud dále konstatoval, že na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, který nabyl právní moci dne 18. 8. 2005, má žalobkyně povinnost ve lhůtě 6 měsíců od právní moci tohoto rozsudku bez náhrady

vyklidit shora uvedený byt. Žalobkyně tedy nemá k předmětnému bytu žádný právní vztah, neboť není jeho vlastnicí ani nájemkyní. Z tohoto důvodu žalobkyně nesplňuje podmínku § 24 zákona o státní sociální podpoře, podle kterého má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu. Městský soud uzavřel, že jelikož žalobkyně není vlastníkem ani nájemkyní uvedeného bytu, nevznikl jí proto nárok na příspěvek na bydlení podle cit. ustanovení zákona o státní sociální podpoře a žalovaný tudíž nikterak nepochybil, když zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které vyjádřila nesouhlas se závěrem správních orgánů i městského soudu, že v době podání žádosti o dávku státní sociální podpory – příspěvku na bydlení ode dne 1. 4. 2006, již nebyla nájemkyní bytu. Stěžovatelka má totiž za to, že výpověď z nájmu bytu od Družstva 3039, družstvo (dále též „Družstvo") je neplatná a tudíž, že je i nadále členkou tohoto Družstva, neboť do dnešního dne neobdržela správními orgány opakovaně uváděnou výpověď, resp. rozhodnutí o vyloučení z bytového družstva (v souvislosti s tímto stěžovatelka tvrdí, že podala několik podání u Obvodního soudu pro Prahu 4, o kterých probíhají řízení u tohoto soudu, resp. nyní i u Nejvyššího soudu ČR). Stěžovatelka tak je toho názoru, že v době podání žádosti o příspěvek na bydlení jí svědčilo právo nájmu k bytu č. X na adrese K. X, P. X – M., kde je hlášena k trvalému pobytu. S ohledem na výše uvedené navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 Ad 1/2010 – 68, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a které by jej opravňovaly se od uplatněných důvodů kasační stížnosti odchýlit.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu

měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Kasační stížnost není důvodná.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v posuzovaném případě se jedná o posouzení otázky, zda stěžovatelka ke dni 1. 4. 2006 měla, či neměla nárok na dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení.

Podmínky nároku na příspěvek na bydlení jsou stanoveny v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, ve znění účinném k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu (§ 3), jestliže rozhodný příjem v rodině je nižší než částka součinu životního minima rodiny a koeficientu 1,60. Za nájemce bytu se považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu.* Podle druhého odstavce téhož ustanovení *se za dobu trvání nájemního vztahu považuje pro účely nároku na příspěvek na bydlení i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle § 712 občanského zákoníku, doba od zániku členství v bytovém družstvu do zajištění bytové náhrady podle § 714 občanského zákoníku (pokud taková náhrada náleží).*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2006, č. sp. 5238/96/ALA, přiznal stěžovatelce příspěvek na bydlení k žádosti ze dne 14. 2. 2006, a to ve výši 728 Kč za dobu od 14. 11. 2005 do 31. 12. 2005 a ve výši 758 Kč za dobu od 1. 1. 2006 do 30. 6. 2006 s tím, že příspěvek bude poukazován měsíčně a že pro každé kalendářní čtvrtletí je nutno doložit příjmy společně posuzovaných osob. Je nutno zmínit též rozhodnutí téhož úřadu ze dne 3. 4. 2006, č. sp. 5238/96/ALA, jímž byla stěžovatelce odňata dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 19. 2. 2006, protože nárok na dávku k uvedenému dni zanikl. Rozhodnutí převzala stěžovatelka osobně dne 7. 4. 2006 – z obsahu spisu není patrné, že by proti němu podala odvolání. Stěžovatelka sepsala dne 29. 3. 2006 a doručila správnímu orgánu I. stupně dne 25. 4. 2006 další žádost o příspěvek na bydlení, ve které jako adresu svého trvalého pobytu uvedla: K. X/X, P. X – M. Dále uvedla, že je nájemkyní bytu č. X. Na to reagoval správní orgán I. stupně vydáním rozhodnutí ze dne 22. 5. 2006, jímž žádost žalobkyně o příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2006 zamítl. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2006, jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno, je předmětem tohoto přezkumného řízení soudního.

Pro posouzení věci má zásadní význam již zmíněný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, který nabyl právní moci dne 18. 8. 2005. Tímto rozsudkem byla stěžovatelce uložena povinnost vyklidit byt č. X, I. kategorie o velikosti 3+1 s příslušenstvím v 7. patře domu č. p. X v ulici K. X v P. X – M. a to do 6 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění tohoto rozsudku obvodní soud mimo jiné uvedl, že výstrahou Družstva ze dne 11. 9. 2000 a výpisy dlužného nájemného má za prokázané, že stěžovatelka po delší dobu neplatila nájemné (před touto výstrahou činil dluh na nájemném více než 140 000 Kč) a byla jí z tohoto důvodu zaslána výstraha před vyloučením z Družstva. Rozhodnutím žalobce (Družstva) ze dne 20. 11. 2000, které bylo doručeno stěžovatelce dne 21. 12. 2000, stěžovatelce zaniklo členství v tomto družstvu. Podle § 714 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, věta první, zánikem

členství osoby v bytovém družstvu zanikne její nájem bytu. Na základě výše uvedeného dospěl obvodní soud k závěru, že žalovaná (stěžovatelka) byla jako členka žalobce (Družstva) a nájemkyně předmětného družstevního bytu vyloučena po předchozí výstraze z Družstva, odvolání k členské schůzi proti tomuto rozhodnutí nepodala. Tato skutečnost má za následek nejen zánik členství, ale i zánik práva nájmu k uvedenému družstevního bytu a za daného stavu tak stěžovatelka v bytě bydlí bez právního důvodu. Ostatně i sama stěžovatelka při jednání uvedeného soudu dne 19. 1. 2004 připustila, že zápis o vyloučení z Družstva dostala.

V nyní projednávané věci stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že výpověď z nájmu bytu od Družstva je neplatná a tudíž, že je i nadále členkou tohoto bytového družstva, neboť do dnešního dne neobdržela správními orgány opakovaně uváděnou výpověď, resp. rozhodnutí o vyloučení z bytového družstva. Stěžovatelka tak má za to, že v době podání žádosti o příspěvek na bydlení jí svědčilo právo nájmu k bytu č. X na adrese K. X/X, P. X – M., kde je hlášena k trvalému pobytu.

Jak vyplývá z výše uvedeného, otázkou zániku členství stěžovatelky v Družstvu i zánikem nájemního práva stěžovatelky k bytu se zabýval Obvodní soud pro Prahu 4, který v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, dospěl k závěru, že stěžovatelce zaniklo jak členství v družstvu tak i právo nájmu k uvedenému družstevnímu bytu a uzavřel, že za daného stavu stěžovatelka v bytě bydlí bez právního důvodu. Odvolání podané stěžovatelkou proti tomuto rozsudku bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2005, č. j. 28 Co 229/2005 – 55, odmítnuto jako nezpůsobilé k projednání, když stěžovatelka pouze oznámila podání odvolání přípisem ze dne 29. 6. 2004 a nedostatky odvolání neodstranila ani přes řádnou výzvu soudu prvního stupně. Usnesení odvolacího soudu bylo podle obsahu spisu sp. zn. 8 C 198/2003 doručeno stěžovatelce dne 18. 8. 2005 a tímto dnem tudíž nabyl právní moci shora již citovaný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4.

Městský soud v Praze z citovaného pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 při posouzení dané věci vycházel v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.* S jeho postupem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Jak již bylo zdůrazněno, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, který nabyl právní moci dne 18. 8. 2005, byla stěžovatelce uložena povinnost vyklidit byt ve lhůtě 6 měsíců od právní moci tohoto rozsudku, tj. nejpozději do 18. 2. 2006. Toto datum předchází datu podání shora uvedené stěžovatelčiny žádosti o příspěvek na bydlení. Nejvyšší správní soud k závěrům rozsudku městského soudu jen pro úplnost dodává, že na roveň trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje též doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle § 712a občanského zákoníku. Totéž platí pro případ zániku nájmu v důsledku zániku členství v bytovém družstvu za situace, kdy za vyklizovaný byt není nutno poskytnout bytovou náhradu (tak, jak tomu bylo v projednávané věci). Je možno v této souvislosti poukázat na tu část odůvodnění rozsudku

Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. 5. 2004, č. j. 8 C 198/2003 – 26, kde soud výslovně uvedl, že pokud jde o bytovou náhradu použil analogicky § 712 občanského zákoníku v návaznosti na výpovědní důvod z nájmu bytu pro hrubé porušování povinností spočívajících v neplacení nájemného s tím, že pro tyto případy zákon nepředpokládá bytovou náhradu, nejsou – li zde důvody zvláštního zřetele vhodné. Takovéto důvody však v řízení tvrzeny nebyly; jen s ohledem na nepříznivou sociální a finanční situaci žalované (stěžovatelky) soud stanovil k vyklizení bytu delší lhůtu než obvyklou, aby si tak žalovaná mohla zajistit jiné náhradní bydlení.

Otázku, zda stěžovatelka obdržela výpověď, resp. rozhodnutí o vyloučení z bytového družstva nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu jakkoliv řešit, neboť pravomoc řešit případný spor ohledně této otázky mají pouze soudy v občanském soudním řízení. Obvodní soud pro Prahu 4 se v citovaném rozsudku ostatně vyjádřil také k této otázce, když uvedl, že rozhodnutí (o vyloučení z bytového družstva) bylo stěžovatelce doručeno dne 21. 12. 2000 a stěžovatelka jej nenapadla odvoláním ke členské schůzi do 15 dnů ode dne doručení uvedeného rozhodnutí. Obvodní soud proto požadavku Družstva na vyklizení bytu stěžovatelky vyhověl, aniž by zkoumal platnost vyloučení stěžovatelky z družstva, přičemž uvedl, že stěžovatelka sama platnost vyloučení nezpochybňovala, neboť nájemné skutečně z finančních důvodů neplatila. V této souvislosti s odkazem na platnou judikaturu vysvětlil, že soud nemůže v rámci řízení o žalobě na vyklizení družstevního bytu přezkoumávat, zda bylo vyloučení z družstva platné. Je však povinen zkoumat, zda vyloučený člen uplatnil právo podle § 231 odst. 3 a 4 obchodního zákoníku a zda toto právo dosud trvá a nebo je již uplatnit nelze. Dle § 231 odst. 3 a 4 obchodního zákoníku může být člen vyloučen, jestliže opětovně a přes výstrahu porušuje členské povinnosti, nebo z jiných důležitých důvodů uvedených ve stanovách. O vyloučení, které musí být členu písemně oznámeno, rozhoduje představenstvo, proti jehož rozhodnutí má právo podat člen odvolání k členské schůzi. Soud na návrh člena, jehož se rozhodnutí týká, prohlásí rozhodnutí členské schůze za neplatné, je-li v rozporu s právními předpisy či stanovami. Zákon tudíž dává členovi možnost bránit se proti rozhodnutí o vyloučení, čehož stěžovatelka nevyužila.

Je tedy třeba vycházet z toho, že stěžovatelka ke dni podání žádosti o příspěvek na bydlení nejen že nebyla nájemkyní bytu č. X na adrese K. X/X, P. X – M., o kterém v žádosti o příspěvek na bydlení uvedla, že v něm bydlí jako nájemkyně, ale skončila již rovněž doba, v níž jí bylo umožněno po skončení nájemního vztahu v bytě bydlet až do jeho vyklizení, tj. do 18. 2. 2006, a která je ve smyslu § 24 odst. 2 poslední věty zákona o státní sociální podpoře postavena na roveň době trvání nájemního vztahu. Z obsahu spisu je dále zřejmé, že stěžovatelka nebyla k uvedenému dni ani vlastnicí tohoto bytu či nájemkyní jakéhokoliv jiného bytu nebo obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu (§ 717 občanského zákoníku), jak má na zřeteli ustanovení § 24 odst. 1 věty druhé zákona o státní sociální podpoře ve znění účinném do 31. 12. 2006 (ostatně stěžovatelka nic takového ani netvrdila).

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené kasačním námitkám stěžovatelky nepřisvědčil a dospěl stejně jako Městský soud v Praze k závěru, že stěžovatelka nesplnila podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na bydlení od 1. 4. 2006, stanovené v § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře.

Stěžovatelka v přípise ze dne 19. 10. 2010 vznesla požadavek, aby Nejvyšší správní soud nařídil kvůli dokazování ústní jednání. Podle § 109 odst. 1 s. ř. s., *o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání.* V posuzované věci bylo možné při posouzení věci vycházet pouze z obsahu spisu, nebylo nutné provádět či doplňovat dokazování a nebyly shledány ani žádné jiné důvody, pro které by bylo vhodné nařídit jednání k projednání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto nevyhověl požadavku stěžovatelky na nařízení ústního jednání.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu Městského soudu v Praze neshledal pochybení a konstatuje, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadami ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nedošlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem ani nebyly zjištěny vady řízení před správním orgánem, pro něž by musel Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Kasační stížnost tudíž není důvodná a proto jí Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

V řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku městského soudu byla stěžovatelce usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2009, č. j. 3 Nc 56/2009 – 33, ustanovena zástupkyně JUDr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka, přičemž její hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 8. 2010), podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif"). Za výše uvedený úkon náleží zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 500 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu (sazba mimosmluvní odměny činí ve věcech sociálního zabezpečení pouze částku 1000 Kč, takže odměna za úkon činí 500 Kč), a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 800 Kč. Zástupkyně stěžovatelky v přípise ze dne 20. 10. 2010 uvedla, že není plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se její odměna nezvyšuje o částku odpovídající této dani. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu